

185. δοκεῖ γὰρ ὁ τοιοῦτος τό γε αὐτοῦ ἐπιδειξαι, ὅτι ἔνεκα χρημάτων ὀτιοῦν ἂν ὀτρωῦν ὑπηρετοῖ, τοῦτο δὲ οὐ καλόν. κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ λόγον κἂν εἴ τις ὡς ἀγαθῷ χαρισάμενος καὶ αὐτὸς ὡς ἀμείνων ἐσόμενος διὰ τὴν φιλίαν ἔραστοῦ ἐξαπατηθεῖ, ἀναφανέντος ἐκείνου κακοῦ (b) καὶ οὐ κεκτημένου ἀρετῆς, ὅμως καλὴ ἢ ἀπάτη· δοκεῖ γὰρ αὖ καὶ οὗτος τὸ καθ' αὐτὸν δεδηλωκέναι, ὅτι ἀρετῆς γ' ἔνεκα καὶ τοῦ βελτίων γενέσθαι πᾶν ἂν παντὶ προθυμηθεῖ, τοῦτο δὲ αὖ πάντων κάλλιστον· οὕτω πᾶν πάντως γε καλὸν ἀρετῆς γ' ἔνεκα χαρίζεσθαι. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς οὐρανίας θεοῦ ἔρως καὶ οὐράνιος καὶ πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ιδιώταις, πολλὴν ἐπιμέλειαν ἀναγκάζων ποιεῖσθαι πρὸς ἀρετῆς τὸν (c) τε ἐρῶντα αὐτὸν αὐτοῦ καὶ τὸν ἐρώμενον· οἱ δ' ἕτεροι πάντες τῆς ἑτέρας, τῆς πανδήμου. ταῦτά σοι, ἔφη, ὡς ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ὦ Φαῖδρε, περὶ Ἔρωτος συμβάλλομαι. Πausανίου δὲ παυσάμενου—διδάσκουσι γὰρ με ἴσα λέγειν οὕτως οἱ σοφοί—ἔφη ὁ Ἀριστόδημος δεῖν μὲν Ἀριστοφάνη λέγειν, τυχεῖν δὲ αὐτῷ τινα ἢ ὑπὸ πλησμονῆς ἢ ὑπὸ τινος ἄλλου λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν καὶ οὐχ οἷόν τε εἶναι λέγειν, (d) ἀλλ' εἰπεῖν αὐτόν—ἐν τῇ κάτω γὰρ αὐτοῦ τὸν ἰατρὸν Ἐρυξίμαχον κατακεῖσθαι—"ὦ Ἐρυξίμαχε, δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγγὸς ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι." καὶ τὸν Ἐρυξίμαχον εἰπεῖν "Ἄλλὰ ποιήσω ἀμφότερα ταῦτα· ἐγὼ μὲν γὰρ ἐρῶ ἐν τῷ σῶ μέρει, σὺ δ' ἐπειδὴν παύσῃ, ἐν τῷ ἐμῷ.

Φαίνεται σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση πῶς αὐτὸς που σκέφτεται καὶ ενεργεῖ ἔτσι ἀποδεικνύει ξεκάθαρα εἰς βάρος τοῦ εαυτοῦ τοῦ ὅτι γιὰ τὰ χρήματα υπηρετεῖ ὅποιον υπηρετεῖ καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ. Σύμφωνα με τὴν ἴδια λογικὴ, ἀν κάποιος ἐξαπατηθεῖ καὶ προσφέρει τὶς υπηρεσίες του με τὴ σκέψη ὅτι ὁ ἐραστής εἶναι ἀγαθὸς καὶ με τὴν πρόθεση νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος καλύτερος καὶ ἀποδειχθεῖ ὅτι εἶναι κακὸς καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἀποκτήσει τὴν ἀρετὴ, ἢ ἀπάτη σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση εἶναι καλὴ. Εἶναι προφανές καὶ πασίδηλο ὅτι αὐτὸς εἶναι πρόθυμος νὰ κάνει οτιδήποτε γιὰ χάρη τῆς ἀρετῆς καὶ γιὰ νὰ γίνῃ καλύτερος καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιο καλὸ ἀπ' ὅλα. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση κάθε καλὴ ἐρωτικὴ προσφορά γίνεται με γνώμονα τὴν ἐπιδίωξη τῆς ἀρετῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνώτερη μορφή ἐρώτα καὶ ἔλκει τὶς καταβολές του ἀπὸ τὴν Οὐράνιο Ἀφροδίτη καὶ εἶναι περισπούδαστη καὶ ἀποτελεῖ στολίδι καὶ γιὰ τὴν πόλη καὶ γιὰ 'τους πολίτες, καθὼς ἐξαναγκάζει στὴν καταβολὴ μὀχθου καὶ στὴν ἐπίδειξη ζήλου γιὰ τὴν πραγμάτωση τῆς ἀρετῆς ἀπὸ τὴ μια, καὶ τὴν ἀνάπτυξη ἐνός ἐρωτικοῦ εἰδυλλίου ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὅλες οἱ ἄλλες μορφές ἐρώτα σχετίζονται με τὴν ἄλλη θεὰ τὴν Πάνδημη Ἀφροδίτη, καὶ συνιστοῦν τὸν κοινὸ ἐρώτα.

Αὐτὰ λοιπὸν, Φαῖδρε, εἶχα νὰ προσθέσω ἐκ τοῦ προχείρου καὶ νὰ τὰ καταθέσω πλάι στη δικὴ σου εἰσήγηση.»

Ὅταν ὁ Πausανίας σταμάτησε, (με διδάσκουν κατ' αὐτὸν τρόπο τὴν ἰσηγορία οἱ σοφοί) ὁ Ἀριστόδημος εἶπε πῶς ἔπρεπε νὰ μιλήσει ὁ Ἀριστοφάνης, ἀλλὰ τὸν εἶχε πιάσει λόξυγκας, εἶτε ἀπ' τὴν πολυφαγία εἶτε ἀπὸ κάποια ἄλλη αἰτία, καὶ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσει. Εἶπε μόνον, ἀπευθυνόμενος στὸν Ἐρυξίμαχο τὸν γιαντὸ που καθόταν δίπλα του πρὸς τὸ βάθος: «Ἐρυξίμαχε, εἶσαι ὑποχρεωμένος ἢ νὰ μου σταματήσεις τὸν λόξυγκα ἢ νὰ μιλήσεις γιὰ λογαριασμὸ μου, μέχρι νὰ σταματήσῃ». Καὶ ὁ Ἐρυξίμαχος εἶπε: « Ἔγω θὰ κάνω καὶ τὰ δυο· ἐγὼ θὰ μιλήσω στὴ θέση σου καὶ συ, ὅταν σταματήσῃ, θὰ μιλήσεις στὴ δική μου.

ἐν ᾧ δ' ἂν ἐγὼ λέγω, ἐὰν μὲν σοι ἐθέλη ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον παύεσθαι ἢ λύγξ· εἰ δὲ μή, ὕδατι (e) ἀνακογχυλίασον. εἰ δ' ἄρα πάνυ ἰσχυρὰ ἐστίν, ἀναλαβὼν τι τοιοῦτον οἴῳ κινήσῃς ἂν τὴν ῥίνα, πτάρε· καὶ ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς ἅπαξ ἢ δὶς, καὶ εἰ πάνυ ἰσχυρὰ ἐστὶ παύσεται." "Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων," φάναι τὸν Ἀριστοφάνη· "ἐγὼ δὲ ταῦτα ποιήσω.

Ὅση ὥρα ὅμως ἐγὼ θα μιλῶ, εἴαν θέλεις, μπορεῖς να κρατᾶς τὴν αναπνοή σου για πολὺ ὥρα και θα σου περάσει ο λόξυγκας. Αν δεν σου περάσει, κάνε γαργάρες με νερό. Αν πάλι εἶναι πολὺ ἰσχυρὸς, πάρε κάτι με το οποίο θα μπορούσες να ενεργοποιήσεις τὴ μύτη σου και φταρνίσου. Αν αυτό το κάνεις μια ἢ δυο φορές, ὅσο ἰσχυρὸς και να ' ναι, θα υποχωρήσει».

«Δεν θα προλάβεις να μιλήσεις», εἶπε ο Ἀριστοφάνης. «Αμέσως θα τα εφαρμόσω».